

Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἄνθρωποις δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἔστιν.

π. Στεφάνου Αναγνωστοπούλου

Ομιλία Κυρ. ΙΓ΄ Λουκά, 2005

(...ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἄνθρωποις δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἔστιν.)

Στην πνευματική λατρεία ἀδελφοί μου, «τα ἀδύνατα παρὰ ἄνθρωποις, δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ ἐστί».

Ὅταν ὁ ἱερεὺς χριστιανοὶ μου εἰσέρχεται στο νάο, εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, λέγει μυστικά, ἀπὸ μέσα τοῦ ἡ ψιθυριστά, «εἰσελεύσομαι Κύριε εἰς τὸν οἶκόν σου» ἢ «εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα, καὶ προσκυνήσω ἐν αὐτῷ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱόν καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴ μία ἐν Τριάδι θεότητα, τὸν φόβον σου». Καὶ τότε ἀν εἶναι ἔτοιμος, ἀγνός καὶ καθαρός, καὶ τὸ θέλει καὶ ὁ θεός, πληροῦται ἀπὸ τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὐδέποτε ὅμως αὐτὴ ἡ κατάστασις, ἀποκαλύπτεται καὶ φανεροῦται στὸν πλησίον. Εἶναι μία ἐσωτερικὴ ὑπόθεσις τῆς ψυχῆς τοῦ μέλλοντος ἱερέως νὰ λειτουργήσῃ ἢ νὰ τελέσῃ μία ἀλφα ἀκολουθία.

Καὶ σεῖς ὅμως ὅλοι, ὅταν εἰσέρχεσθε στὸν ἱερό νάο, ὅταν παρακολουθεῖτε τὸ μυστήριον τῆς θείας Λειτουργίας με προσοχή καὶ προσευχή καὶ ὅταν τέλος ἀρχίζει ἡ θεία Κοινωνία τῶν πιστῶν, εἴτε εσεῖς κοινωνήσετε εἴτε ὄχι, πρέπει μέσα στὴν

καρδιά σας να στήνεται ουράνιο πανηγύρι, ουράνιο λαμπρό πανηγύρι θείας ευφροσύνης. Πρέπει και σείς να βιώνετε την θεία Χάρη.

Με ένα παράδοξο άνοιγμα της ψυχής σας, που να αγκαλιάζει όλο το πλήρωμα του εκκλησιάσματος. Όλα γύρω σας και μέσα σας, οφείλουν να λάμπουν δια Πνεύματος Αγίου από φώς ουράνιο. Να είναι δηλαδή τρόπον τινά γιορτινά, λαμπροφόρα, χαρούμενα, Αναστάσιμα, Πασχαλινά, – είναι όμως;

Δυστυχώς μέσα μας τα πάντα είναι ζαρωμένα και αδιάφορα. Μας διακρίνει μιζέρια, κακομοιριά και αφηρημάδες πολλές. Και τις περισσότερες φορές στη διάρκεια της θείας Λειτουργίας, πολλοί από μας χαζεύουν, άλλοι κάνουν παράπονα, άλλοι μιλούν, και άλλοι κατακρίνουν.

Αλλά και να όμως, που υπάρχουν οι ευλογημένες εξαιρέσεις όπου μερικές ψυχές είτε από σας είτε από άλλους ναούς, αισθάνονται την ευλογία του Θεού να πλημμυρίζουν τα διανοήματά τους, τις σκέψεις τους, τις αισθήσεις τους, και να τους χαριτώνει αυτή η ευλογία ψυχοσωματικά.

Και για όσες ψυχές κεκοιμημένων, τυχόν, προσευχήθηκαν πριν από λίγο στο «Άξιον Εστί», τις αισθάνονται κοντά τους, δίπλα τους, μέσα τους, και όταν προσέρχονται στη θεία Κοινωνία, στη θεία Μετάληψη, στη θεία Μεταλαβιά, να το πούμε απλά, ενώνονται πνευματικά μαζί τους, και όχι μόνον με τους κεκοιμημένους, αλλά και με όλο το εκκλησίασμα και με όλους τους Ορθοδόξους Χριστιανούς του σύμπαντος κόσμου, γνωστούς και αγνώστους, φίλους και εχθρούς, συγγενείς και γείτονες, για να τραφούν όλοι, και μείς μαζί τους, και γω μαζί σας, απ' τον Άρτον της Ζωής, από τον Ιησούν Χριστόν ΜΕ τον Χριστόν!..

Είναι ο προσφέρων και ο προσφερόμενος, ο θύτης και το θύμα, το Εσφαγμένον Αρνίον, ο Σωτήρ ημών, ο Ιησούς Χριστός. Είναι αυτός που είπε και διαβεβαίωσε στο σημερινό του Ευαγγελικό Ανάγνωσμα ότι «τα αδύνατα παρά άνθρωποις δυνατά παρά τω Θεώ εστί».

Λίγο πριν, στον καθαγιασμό των Τιμίων Δώρων, έγινε ένας γάμος λαμπρός και ουράνιος. Κρίμα αν δεν τον αντιληφθήκαμε. Και πιο πολύ κρίμα αν δεν τον πήραμε είδηση. Και μεγαλύτερο ακόμα το κρίμα αν δεν το είδαμε με τα μάτια της ψυχής μας.

Και όμως έγινε, μέσα από την αναίμακτη θυσία, μέσα από τη θεία Προσφορά, το Πανάγιον Πνεύμα, μας ένωσε μαζί με τον Χριστό. Δηλαδή η ψυχή μας, ως άλλη νύμφη ενώθηκε μέσα, στη νυφική παστάδα της κεκαθαρμένης και τεταπεινωμένης καρδιάς μας, μετά του Νυμφίου Ιησού Χριστού. Και να, η μυστική ένωση, και να ο

πνευματικός γάμος, και να το λαμπρό πανηγύρι, το ουράνιο, το γεμάτο φώς.

Και τώρα βέβαια πολύ δικαιολογημένα, όλοι εμείς που είμεθα αμαρτωλοί και λογοκρατούμενοι, θα ρωτήσουμε «μα είναι δυνατόν να γίνονται αυτά τα πράγματα σήμερα και σε κάθε Θεία Λειτουργία»;

Σας απαντώ, με τα λόγια του Κυρίου. «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω θεώ εστί».

Για κείνον τον χριστιανό αδελφοί μου, που αγαπά το θεόν εξ όλης ψυχής, και καρδίας και ισχύος και διανοίας είναι όλα δυνατά. Και η αγάπη μας αυτή, εξ όλης ψυχής και καρδίας και ισχύος, και διανοίας αποδεικνύεται

– πρώτον, από τις θυσίες που κάνουμε για να κόψουμε το αμαρτωλό θέλημά μας, κάνοντας υπακοή στις Ευαγγελικές προτροπές και εντολές του Κυρίου,

– δεύτερον φανερώνεται από την απόλυτη πίστη που έχουμε προς Αυτόν, αφού πάντα δυνατά τω πιστεύοντι. Και αν έχουμε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, τότε μετακινούμε όρη, δηλαδή μετακινούμε τα βουνά των παθών μας, και να το θαύμα, και

– τρίτον αποκαλύπτεται από την προσευχή που κάνουμε, από την ποιότητα της προσευχής που έχουμε, από το είδος της πνευματικής μας λατρείας στη Θεία Λειτουργία, από τη λαχτάρα μας για τη Θεία Κοινωνία, από τη δίψα μας για μελέτη του λόγου του Θεού και ιδιαιτέρως της Καινής Διαθήκης.

Πότε θα έλθει η Κυριακή για να κοινωνήσω; Πότε θάρθει; Πότε και πώς θα κλέψω σήμερα μια ώρα για να διαβάσω το Ευαγγέλιο; Αχ, να μην τελείωνε αυτό το βράδυ η προσευχή! Να μην τελείωνε

—'—'—'—'

Διψά η ψυχή μου Χριστέ για το όνομά Σου. Πεινά η καρδούλα μου για την ευχούλα, για το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με», διότι έτσι μόνον έχουμε αίσθηση της ζωντανής παρουσίας του Θεού και μέσα μας, και γύρω μας και σε όλη την φύση.

Η πνευματική προσευχή είναι δώρο, δώρο που μας εδόθη από το έλεος και την αγάπη του Θεού, και οφείλομε αυτό το δώρο να το φυλάξουμε, να το αξιοποιήσουμε, να το καλλιεργήσουμε. Αυτό το δώρο μας ενώνει με τον θεόν, φωτίζει αυτό το δώρο τον σκοτισμένο μας νου. Δυναμώνει την ασθενική μας θέληση, δώρο που κάνει θαύματα. Δεν θα το περιφρονήσουμε αυτό το δώρο. Δεν θα το κρύψουμε στη γη. Δεν θα το πετάξουμε πολύ περισσότερο στη λάσπη της αμαρτίας.

Η αληθινή προσευχή χριστιανοί μου, είναι πνευματική λατρεία

μας, μέσα από την οποία αποκαλύπτεται η σχέση μας με τον Θεόν. Με εχθρικό τρόπο σχετίζεται ο άνθρωπος προς τον Θεόν, που είναι πολέμιος και βλάσφημος της Εκκλησίας μας. Με αλλοπρόσαλλο επίσης τρόπο, σχετίζεται προς τον Θεόν ο χριστιανός εκείνος, που είναι αδιάφορος για την σωτηρία του. Και με απαράδεκτο πάλι τρόπο, σχετίζεται προς τον Θεόν εκείνος ο χριστιανός που θέλει να έχει σχέσεις μαζί του, με ένα είδος συναλλαγής καθαρά εμπορικές.

«Έκανα σήμερα κάποιο καλό; Αντάμειψέ με! Είπα ένα «Πάτερ ημών»; Λύσε μου τα προβλήματα. Πέταξα μια ελεημοσύνη, έτσι, και μάλιστα φανερά, στρώσε τις δουλειές μου, τι Θεός είσαι; Μέρα νύχτα κάθε μέρα σε παρακαλώ, ανάβω κεριά, κάνω παρακλήσεις, και σύ είσαι κουφός, ε, δεν ξαναπάω, ούτε στην Εκκλησία ούτε πουθενά».

Αυτή είναι η στάσις των περισσοτέρων των χριστιανών. Ναι, ο Θεός αμείβει και την προσφοράν, ποτηρίου ψυχρού ύδατος, ενός ποτηριού δροσερού νερού, αλλά όταν αυτό γίνεται ανοιχτόκαρδα, διότι «ιλαρόν γαρ δότην αγαπά ο Θεός».

Και κάτι άλλο. Ο δρόμος του Θεού και του Ευαγγελίου είναι δύσκολος. Αφού «στενή η πύλη και τεθλιμμένη η οδός η απαγούσα εις την Βασιλείαν του Θεού».

Και κάτι άλλο ακόμα πιο βαρύ. «Όστις θέλει οπίσω μου ελθείν, αράτω τον Σταυρόν αυτού καθημέραν και ακολουθήτω μοι. Θα σηκώσεις το Σταυρό σου, όποιος και αν είναι και μάλιστα κάθε μέρα. Γι' αυτό και οι σχέσεις μας προς τον Θεόν και τον πλησίον, πρέπει να είναι σχέσεις αγάπης και πνευματικής λατρείας μέσα από την αδιάλειπτη προσευχή, τα σωστικά μυστήρια και την τήρηση των εντολών.

Και ας μην ξεχνάτε, «Πνεύμα ο Θεός και τους προσκυνούντας αυτόν εν Πνεύματι και αληθεία δει προσκυνείν». Εάν λέμε ότι αγαπάμε τον Θεόν, πνευματικά Τον προσκυνούμε και να θυμηθούμε και κάτι άλλο που μας λέγει, «Εάν αγαπάτε με τας εντολάς τας εμάς τηρήσατε». Και τότε, «ο μένων εν εμοί, καγώ εν αυτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν». Έτσι λοιπόν, έχουμε αίσθηση της ζωντανής παρουσίας του Θεού μέσα στην καρδιά μας, και αυτή η αίσθησις είναι πνευματική λατρεία, είναι προσευχή αληθινή, είναι πίστη ζωντανή, είναι ταπείνωσις και συντριβή, είναι ελπίδα βεβαιωμένη, είναι δύναμις Θεού που ποιεί τα πάντα.

Ναι αδελφοί μου, «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστί», όταν Αυτόν Τον πιστεύεις και Τον αγαπάς αληθινά. Η δική μας πνευματική λατρεία είναι αναιμική, γι' αυτό και προσευχή

μας είναι πτωχή και ρακένδυτη.

Μετανοείς αληθινά; Προσεύχεσαι και αληθινά.

Πιστεύεις ολόθερμα; Τότε και η προσευχή σου δια του θεού κάνει θαύματα.

Έχουμε ταπεινό φρόνημα; Έχουμε ταπείνωση και συντριβή; – Πούντην, να την βρούμε καμιά φορά... Έχουμε κατάνυξη; Έχουμε δάκρυα παρακλητικά; Αν ναι, τότε η προσευχή μας ανεβαίνει στον ουρανό και στο θείο θρόνο, όλη σαν φωτιά.

Προσευχή χωρίς πνευματική και λειτουργική λατρεία προς τον θεόν της αγάπης, είναι σκέτος παραλογισμός, πολυλογία χωρίς ουσία. Αλλά και συμμετοχή στη λειτουργική και μυστηριακή λατρεία χωρίς αληθινή καρδιακή προσευχή, είναι στείρα και άγονη στους καρπούς του Αγίου Πνεύματος. Ψυχρή και αδιάφορη, ανωφελής και σκοτισμένη. Και δυστυχώς σ' αυτήν την στείρα και άγονη κατηγορία ανήκουμε οι περισσότεροι από τους εκκλησιαζομένους χριστιανούς.

Και δικαιολογούμαστε, – η δικαιολογία είναι ο δικηγόρος του διαβόλου-, ότι δεν μπορούμε, ότι αυτά δεν είναι για την εποχή μας, ότι δεν είναι για τα μέτρα μας. Όχι, λέμε ψέματα στον εαυτό μας.

Δεν μπορούμε; Γιατί δεν θέλουμε, γιατί δεν καταβάλουμε κάποιες μικρές πνευματικές προσπάθειες για τη σωτηρία μας. Γιατί δεν χρησιμοποιούμε βία στον εαυτό μας για να καταπολεμήσουμε τα πάθη μας και γιατί δεν πιέζουμε τον εαυτούλη μας τον καλοπερασάκια να μάθει να ζορίζεται για να προσεύχεται αληθινά και να μελετά.

Η ζωή βέβαια έχει τις δυσκολίες της, και τα προβλήματα της οικογένειας με τα παιδιά είναι πολλά και ποικίλα. Υπάρχουν βάσανα, δυστυχίες, ορφάνια, διαζύγια, αρρώστιες μεγάλες και μικρές, ανεργία, χρέη, μίσση, έχθρες, αλληλοφαγώματα, άγρια εκμετάλλευσις και πολλά άλλα δεινά και κακά. Αυτά και άλλα κατατρέχουν καθημερινά τη ζωή μας.

Και έτσι αδυνατεί η αμαρτωλή και διεφθαρμένη ανθρώπινη φύση μας να προσφέρει στον θεό δια της προσευχής την πνευματική της λατρεία. Γι' αυτό και είναι τόσο αδύνατη και σχεδόν ανύπαρκτη η απόλυτη εμπιστοσύνη μας στον Χριστό και στη θεία Του Πρόνοια. Αλλά «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω θεώ εστί».

Χριστιανοί μου, ένα είναι το βασικό συμπέρασμα από τα λίγα πνευματικά πράγματα που είπαμε σήμερα.

Οι πνευματικές και ουράνιες αποκαλύψεις της θείας Χάριτος, -

όπου δωρεάν προσφέρονται,- είτε στην πνευματική μας λατρεία, μέσα στη Θεία Λειτουργία όπως έγινε σήμερα, είτε στη Θεία μας Κοινωνία την μυστηριακή που θα ακολουθήσει ύστερα από λίγο, είτε στην πνευματική μας κατά μόνας προσευχή, μέσα στο ταμείο μας, στο κλειστό μας δωμάτιο, όσο και αν μας φαίνονται αυτά που είπαμε, για τις αποκαλύψεις εννοώ τις πνευματικές μέσα στην καρδιά, όσο και αν μας φαίνονται αδύνατες και εξωπραγματικές, είναι δυνατές, είναι κατορθωτές, πραγματικές, ολοζώντανες, και βιωματικές κατά χάριν εν Χριστώ Ιησού, διότι «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστί». Η σωτήρια αυτή βεβαίωσις είναι δική Του, του Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, εις τον οποίον πρέπει πάσα δόξα τιμή και προσκύνησις τώρα και πάντοτε, και εις τους απεράντους αιώνας των αιώνων, Αμήν.